

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΛΑΡΕΖΕ

(Ο μυστηριωδέστερος και τρομερώτερος κατάσκοπος του παγκοσμίου πολέμου)

ΑΝΑΜΕΣΑ σ' όλες τις ιστορίες των κατασκόπων, ή πιό περιέργη ίσως είναι του μυστηριώδους και τρομερού Λαρέζε, που είχε έπονομασθή «Ο έξολοθρευτής» και την οποία θα σάς διηγηθούμε σήμερα.

Κατά την αρχή του πανευρωπαϊκού πολέμου, λίγο καιρό μετά την είσοδο της 'Ιταλίας σ' αυτόν, ένας άγνωστος παρουσιάστηκε στην αυστρουγγρική πρεσβεία της Βέρνης και ζήτησε να προσληφθή στην υπηρεσία της αυστριακής κατασκοπείας.

Ποιός ήταν ο άνθρωπος αυτός; Ένας 'Ιταλός υπήκοος πού, όπως βεβαίως, ένοιωθε τρομερό μίσος έναντι της πατρίδος του. Τόνομά του; Λαρέζε. Πού είχε γεννηθή; Ποιά ήταν ή ηλικία του; Ποιά ήταν ή οικογένειά του; Πού είχε ζήσει ως τότε; Ποιές ήσαν ή άφορμες του τρομερού μίσους του κατά της πατρίδος του 'Ιταλίας;

Ο Λαρέζε, όταν του έκαναν όλ' αυτά τ' ερωτήματα στην αυστριακή πρεσβεία, δέν θέλησε να δώση καμμιά άπάντησι.

— Τί σάς ενδιαφέρει όλ' αυτά, είπε στον πρεσβευτή. Το μόνο πού σάς ενδιαφέρει είναι ν' αποκτήσετε έναν πράκτορα θαρραλέο, έπιτήδειο... Αυτό πού με κάνει νάρθω να προσφέρω σέ σάς, τους έχθρους της πατρίδος μου, τις υπηρεσίες μου, τ'ό ξέρω μονάχα εγώ κι' ούτε θά τ'ό μάθη κανείς ποτέ. Σάς δίνω τή ζωή μου!... Δέν σάς φτάνει αυτό; Μοῦ φαίνεται πώς έχω τ'ό δικαίωμα ν' ασιωπήσω όσον άφορά τ'ό παρελθόν μου...

Ο Λαρέζε όμως φάνηκε στους Αυστριακούς τόσο άλλόκοτος, τόσο μυστηριώδης, ώστε, άφου τόν εξέτασαν έπι πολλές ώρες, κατέληξαν στο συμπέρασμα πώς είχαν νά κάνουν μ' έναν τρελλό. Άρνήθηκαν λοιπόν νά δεχθούν τις υπηρεσίες του και τόν έδιωξαν.

Τότε ο Λαρέζε γύρισε και τους φώναξε:

— Δέν έχετε έμπιστοσύνη σέ μένα; Έστω... Φεύγω δι' έξόδων μου γιά τήν 'Ιταλία... Διαβάσετε τις έφημερίδες σέ δυό-τρεις μέρες... Θα μάθετε νέα μου...

Και πράγματι σέ δυό μέρες έμαθαν νέα του. Και τί νέα! Το μεγαλύτερο έργοστάσιο παραγωγής ήλεκτρικού ρεύματος στην Βόρειο 'Ιταλία είχε τιναχθή ολόκληρο στον άέρα. Έπειδή δέ ο Λαρέζε είχε έκφράσει τήν έπιθυμία νά χρησιμοποιηθή προπάντων σέ καταστροφές αυτού του είδους, οι πράκτορες της αυστριακής υπηρεσίας πληροφοριών δέν δυσκολεύτηκαν νά καταλάβουν πώς ή άνατίναξις αυτή ήταν έργον του.

Γι' αυτό, όταν έπειτ' από οχτώ μέρες, ο Λαρέζε ξαναπρουσιάστηκε στην πρεσβεία της Βέρνης, τόν προσέλαβαν χωρίς νά διστάσουν καθόλου. Του έδωσαν καινούργιο όνομα, τόν φόρτωσαν ψεύτικα χαρτιά, χάρτες και οδηγίες.

Ξαναγύρισε τότε στην 'Ιταλία κι' εκεί, έπι μήνες ολόκληρους, οι Αυστριακοί τόν παρακολουθούσαν από τ'ό διάστημα των έφημερίδων, γιατί γραπτή έκθεσι δέν τους υπέβαλε ποτέ... Τίναζε έργοστάσια, άποθήκες, σιδηροδρόμους, γέφυρες στον άέρα, τ'ό ένα κατόπιν του άλλου, έτσι πού δέν περνούσε οδομάδα πού νά μη κάνη μιά τρομερή καταστροφή.

Ο Λαρέζε περνούσε κάθε τόσο τ'ά σύνορα και πήγαινε στή Βέρνη γιά νά λάβη διαταγές και νά δίνη τις πληροφορίες πού κατώρθωνε νά συγκεντρώνη. Ένεργούσε με τόσο άτιληψι και περιφρόνησι του κινδύνου, ώστε όλοι οι άρχηγοι της αυστριακής κατασκοπείας τόν θαύμαζαν και σκέφτηκαν στο τέλος νά τόν στείλουν στο γαλλικό μέτωπο, όπου ή υπηρεσίες του θα ήσαν πολύτιμώτατες. Ο Λαρέζε δ-

μως άρνήθηκε μ' άγανάκτησι.

— Γιά ποιόν με παίρνετε; τους είπε. Μισώ τήν 'Ιταλία! Μι'ε τή Γαλλία δέν έχω τίποτε.

Δέν ήθελε νά «δουλεύη» παρά μόνο έναντι της ίδιας της πατρίδας του. Έκανε κατορθώματα πού προηγουμένως έθεωρούντο άδύνατα και μεταξύ των άλλων τίναξε στον άέρα ένα ιταλικό καταδρομικό στο λιμάνι της Γένουας.

Στο τέλος μάλιστα του άνάθεσαν νά οργανώση ένα μικρό άπόσπασμα μυστικών πρακτόρων πού, υπό τήν διεύθυνσί του, θα πολλαπλασίαζε τις καταστροφές. Ο Λαρέζε τότε διάλεξε τους συνεργάτες του στην 'Ιταλία, μεταξύ των συμπατριωτών του: Τέσσερες νέους και μιά κοπέλλα με υπέροχα μάτια, τή Μανταλένα...

Και γιά τ'ό παρελθόν και τ'ό ποιόν των συνεργατών του κράτησε άπέναντι της αυστριακής κατασκοπείας τήν ίδια σιωπή πού είχε κρατήσει και γιά τόν έαυτό του.

Αυτό όμως έκανε τους Αυστριακούς ν' άρχίσουν ν' άνησυχούν. Ήξεραν βέβαια τόν Λαρέζε από τ'ά έργα του, μα ένας καλός έκτελεστής δέν είναι πάντα και καλός άρχηγός. Έξ άλλου, έφτασαν στή Βιέννη διάφορες πληροφορίες πού έλεγαν ότι, μεταξύ των τεσσάρων κατασκόπων του Λαρέζε, οι δύο ήσαν διπλοκατάσκοποι, υπηρετούσαν δηλαδή και τ'ά δύο άντιμαχόμενα κράτη.

Ο Λαρέζε ωστόσο, όταν του τ'ά είπαν αυτά, ανέλαβε κάθε εύθύνη και πρόσθεσε:

— Πληρώστε τους φίλους μου όπως τους αξίζει κι' άφήστε με νά κάνω ό,τι μπορώ...

Τότε οι Αυστριακοί του άνέθεσαν μιά σπουδαιότατη άποστολή: νά καταστρέψη τις γέφυρες του ποταμού Πιάβε. Άμέσως χάρισε τους συντρόφους του σέ τρεις όμίλους, κρατώντας ο ίδιος κοντά του τήν ωραία Μανταλένα.

Μά μόλις έφτασαν στα Ιταλικά σύνορα, ο ένας άπ' τους τρεις όμίλους εξαφανίστηκε κι' ούτε άκούστηκε ποτέ νά γίνεται λόγος γιά τους δύο άνδρες πού τόν άποτελούσαν. Φαίνεται πώς οι 'Ιταλοί τους συνέλαβαν και τους τουφέκισαν. Οι δυό άν-

δρες του δευτέρου όμίλου δίστασαν τήν τελευταία στιγμή κι' έγκατέλειψαν τήν έπικίνδυνη άποστολή. Προηγουμένως όμως παρέδωσαν στο Λαρέζε τή θαλίτσα με τις βόμβες πού τους είχε έμπιστευθή και του επέστρεψαν τίμια τ'ά χρήματα πού είχαν πάρει από τή Βιέννη.

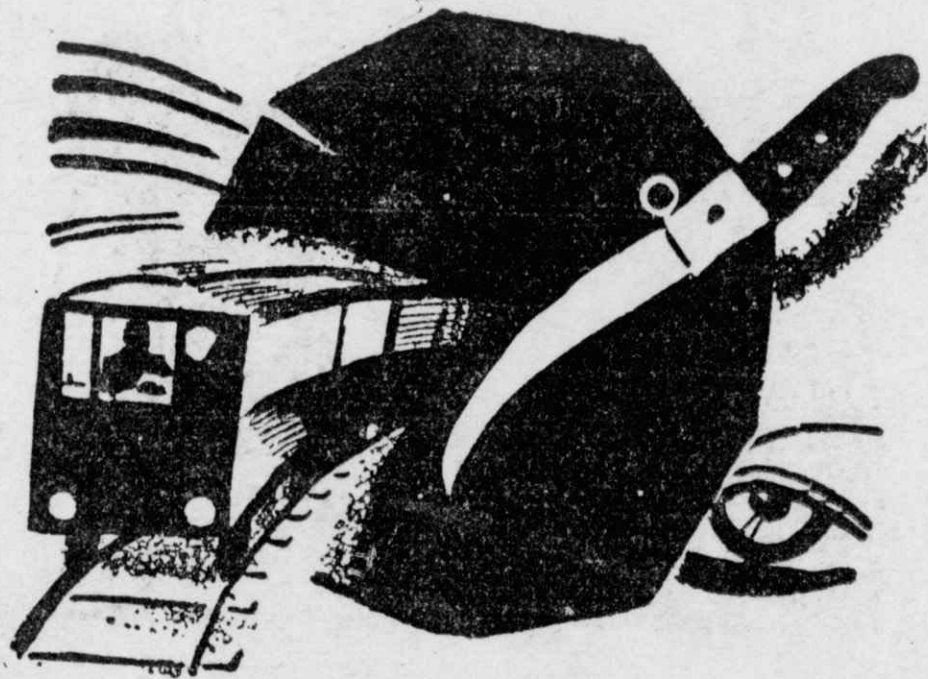
Ο Λαρέζε και ή Μανταλένα τότε αποφάσισαν νά πραγματοποιήσουν μόνοι τους τ'ό έργο. Μά, φαίνεται, πώς αυτή τή φορά, τους συνώδευε ή κακοτυχία: Μόλις παρουσιάστηκαν στο φυλάκειο των Ιταλοελβετικών συνόρων, οι 'Ιταλοί αξιωματικοί, άφου εξέτασαν έπι ώρα τ'ό διαβατήριό του Λαρέζε, άρνήθηκαν στο τέλος νά τόν αφήσουν νά περάση. Άντιθέτως στή Μανταλένα επέτρεψαν τήν είσοδο στην 'Ιταλία. Η Μανταλένα, πριν τόν αφήση, τόν βεβαίωσε ότι θα κατέστρεφε μόνη της τις γέφυρες.

Πραγματικά δέ, έπειτ' από δυό μέρες ξαναγύρισε στην Έλβετία, όπου συνάντησε τ'ό φίλο της. Η πρώτη της δουλειά τότε ήταν νά του δείξη τις Ιταλικές έφημερίδες πού έγραφαν ότι δυό γέφυρες του Πιάβε είχαν τιναχθή μυστηριωδώς στον άέρα.

— Μπράβο! φώναξε ο Λαρέζε.

Κι' έπειδή έν τ'ω μεταξύ είχε κατορθώσει νά προμηθευθή άλλο διαβατήριό, τέλειο αυτή τή φορά, τράβηξε γιά τ'α Ιταλικά σύνορα.

(Συνέχεια στή σελίδα 54)

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΑΡΜΟ ΤΟΥΣ ΘΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 5)

στην εποχή του Κυριακού είδε μέρες αληθινής δυστυχίας: Στην άπεργία των ήθοποιών εκεί τέλος ανακάλυψε τον Κυριακό ο Σβορώνος και του πρότεινε να παίξει στο θέατρο.

— Πρέπει όμως να κόψης το μουστάκι σου! του δήλωσε. Ο Κυριακός σκέφτηκε πολύ, δίστασε και τέλος είπε μ' ένα στεναγμό:

— Αφού είναι για την τέχνη, το κόβω!

Και παρουσιάστηκε «σπανομαρίας» στον αείμνηστο θεατρώνη Παπαγιάννη, του τραγούδησε διάφορα κομμάτια από όπερες και προσελήφθη στο θίασό του. Κι' ο Πέτρος Κυριακός έκανε την εμφάνισή του στους «Ερωτωμένους» του Χατζηαποστόλου. Από τότε δέ ως τα σήμερα εξακολουθεί να ένθουσιάζη τον κόσμο των θεάτρων με το αληθινά μεγάλο ταλέντο του.

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Η μοναδική μας ντιζέζ, η οποία λάνσαρε στο ελληνικό θέατρο τον τύπο της «μοιραίας» γόησας με την παράδοξη και παθητική φωνή, η Σοφία Βέμπο έχει μία άπλη και διόλου τρικυμιώδη ιστορία. Πριν να βγῆ στο θέατρο ήταν ταμίας στο κατάστημα ανταλλακτικῶν ειδῶν αυτοκινήτων και ποδηλάτων του Γ. Φλωριά στο Βόλο. Σ' ένα δέ ταξίδι που έκανε με το ατμόπλοιο «Κεφαλληνία» στη Θεσσαλονίκη την άκουσε να τραγουδάη με την κιθάρα της ο πρώτος καπετάνιος του καραβιού Παναγ. Γιαννουλάτος, ο οποίος και ζήτησε να την γνωρίση. Και με τη βοήθειά του της ώργάνωσαν ένα ρεσιτάλ στη Θεσσαλονίκη, στο οποίο πράγματι σημείωσε έκπληκτική έπιτυχία. Έπειτα ήρθε στην Αθήνα, προσελήφθη στα θέατρα και έγινε η πιό συμπαθής κ' η πιό αγαπημένη «ντιζέζ» του κοινού των θεάτρων.

Ο ΒΑΣΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

Για τον κ. Β. Αύλωνίτη, τον «Βασιλάκη», όπως τον λένε, έχουν γραφή πάρα πολλά πράγματα κι' έχει γίνει και σχετική... έπερώτησις εις την Βουλήν. Ωστόσο κι' εκείνου η ζωή, όπως και του Π. Κυριακού, δέν ήταν σπαρμένη με ρόδα. Ήταν «τσιράκι» κι' έπειτα «κάλφας» στο ύποδηματοποιείον Τσάχ της οδοῦ Έρμου. Έπειδή όμως είχε καλή φωνή κι' αγαπούσε το θέατρο, διαρκῶς έκανε παρέα με τους ήθοποιούς στις διάφορες ταβέρνες του Θησείου. Για να έχη δέ έλευθέρα είσοδο στο θέατρο «Έντεν» έπροθυμοποιείτο να... καταβρέχη μ' ένα λάστιχο την πλατεία του θεάτρου! Με τις γνωριμιές του τέλος κατάφερε να προσληφθῆ στο κόρο και κάθε βράδυ τραγουδούσε με τους άλλους πίσω απ' τις κουίντες. Ένα βράδυ όμως ο θεατρώνης ήταν πολύ στο κέφι και για ν' άστειευθῆ έσπρωξε τον Αύλωνίτη στο προσκήνιο. Ο Αύλωνίτης όμως δέν τ' άχασε. Συνέχισε το τραγούδι του, ο κόσμος ένθουσιάστηκε, τον χειροκρότησε κι' ο Αύλωνίτης έγινε ήθοποιός. Από μιὰ... γκάφα λοιπόν του θεατρώνη του «Έντεν» στις «Ερωτικές Γκάφες» άπεκαλύφθη ένα λαμπρό ταλέντο του μουσικού θεάτρου μας, ο περίφημος κι' άμιμητος «Βασιλάκης». Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Άλλα παράξενα έπαγγέλματα των ήθοποιῶν μας.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΛΑΡΕΖΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 37)

Τόν άφησαν εύκολα να περάση, μὰ μόλις πάτησε σέ Ιταλικό έδαφος, μιὰ διμοιρία χωροφυλάκων τόν περικύκλωσε. Ήταν χαμένος... Όχι άκόμα! Με τη βαλίτσα του που ήταν γεμάτη βόμβες, στο χέρι, ώρμησε κατά των αστυνομικῶν, άρχισε να τις πετάη επάλω τους, σκότωσε και πλήγωσε δέκα απ' αυτούς, ένῶ ο ίδιος, ως εκ θαύματος, κατάρθωσε να ξεφύγη χωρίς την παραμικρή άμυχή.

Και ξανάρχισε με την ίδια έπιτυχία όπως και πριν το έργο του της καταστροφῆς. Αυτό βάστηξε επί πολλούς μήνες, όταν έξαφνα, ένα πρωί, συνάντησε μπροστά του τὸν Μανταλένα.

— Με πρόδωσες! της φώναξε.

Έκείνη όμως διαμαρτυρήθηκε μ' αγανάκτησι, τόν έπεισε πως δέν τόν είχε προδώσει και κατάφερε να τόν τραβῆ, ξη ως τὸ δωμάτιό της.

Μὰ σ' ένα τέταρτο, τὸ σπίτι περικυκλώθηκε από ένα λοχο στρατιωτικῶν και ο Λαρέζε συνελήφθη. Τότε μαθεύτηκε ὅλη ἡ ἀλήθεια: Ένας απ' τούς τέσσερες συνεργάτες

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΡΟΖΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 18)

μ' αγαπήσης, Ροζέ. Δέν θά μπορέσης! Άφησέ με να σ' αγαπῶ... Μπορείς έτσι να με κάνης ευτυχισμένη.

ΡΟΖΕ (άπογοητευμένος).— Μὰ δέν είμαι δυνατός. Ίδιον σου τὸ είπες. Κ' εἶνε ἀλήθεια. Δέν είμαι δυνατός!...

ΒΕΡΑ.— Άν ήσουν δυνατός, τί αξία θά είχε ἡ κυριαρχία σου άπάνω σ' ὅλους τούς άλλους;

ΡΟΖΕ.— Ωστε, νομίζεις...

ΒΕΡΑ.— Ροζέ, δέν πρέπει ν' άμφιβάλης για τὸν εαυτό σου!

ΡΟΖΕ.— Δέν άμφιβάλλω, αν εἶσαι δέν άμφιβάλης...

ΒΕΡΑ.— Μὲ λογαριάζεις λοιπόν τόσο πολύ;

ΡΟΖΕ.— Ω, Βέρα! Από την ἡμέρα που μου είπες ὅτι ἡ ζωή μου δέν σ' ένδιέφερε πειά, ὅτι στενοχωριόσουν κοντά μου, έχασα τὸ θάρρος μου, έχασα αὐτὴ τὴ δύναμι που έμψύχωνε ὅλες τις δουλειές μου. Έκανα ένα σωρό άνοησίες και τὸ αποτέλεσμα εἶνε ἡ άρνησις του Μπρισάκ...

ΒΕΡΑ.— Μὰ τώρα, ἡ ζωή μου έχει ένα σκοπό: να σ' αγαπῶ!

ΡΟΖΕ (με λυγμούς).— Βέρα, Βέρα! Εἶνε ἀλήθεια; Μ' αγαπᾶς λοιπόν; Πιστεύεις σ' έμένα;

ΒΕΡΑ.— Ροζέ, ἀγάπη μου! (Πέφτει με δάκρυα στή ν. άγκαλιά του).

ΡΟΖΕ.— Α, θά δῆς αν με τρομάζουν ἡ άποτυχίες. Θά βρῶ δέκα άλλους Μπρισάκ! Οἱ Αμερικανοί μου προσφέρουν κολοσσιαία κεφάλαια. Αύριο κίλλας θά δῶ τὸν διευθυντή της «Αμερικαν Κόμπανυ». Μὰ τί κάνεις εκεί; Τί σχίζεις;

ΒΕΡΑ.— Τά είσιτήρια του έξπρες για τις γιορτές του Σάλταμπουργκ...

ΡΟΖΕ (την άγκαλιάζει με πάθος).— Άγάπη μου!...

(Κι' έτσι άγκαλιασμένοι, ένωμένοι πάλι, για πάντα αὐτὴ τὴ φορά, καταζονται στα μάτια μ' έμπιστοσύνη και με φλογερό και παράφορο έρωτα).

ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 21)

ήρθε στο σπίτι μου με τὸ μαντῶ που της άγόρασες κι' έφερε και τὸ ράφτη με τὸ μαντῶ για τὴ γυναίκα μου!...

Ο Ραούλ γλάμιασε. Έπειτα έγινε πράσινος.

— Τὸ ίδιο ήθελα να σου πῶ κι' εγώ! ψιθύρισε.

— Αλήθεια;

— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι!...

Κι' άξαφνα έχωσε τὸ χέρι του στην τσέπη του κι' έβγαλε ένα λογαριασμό.

— Τώρα καταλαβαίνω τί σημαίνει αὐτό... ψιθύρισε. Σήμερα τὸ πρωί, έλαβα από τὸ ράφτη αὐτὸ τὸ λογαριασμό. Άκουσε τί λέει: «Δι' ένοίκιον ενός μαντῶ από έρμύνα φράγκα 40». Άγαπητέ μου Άνρι, μᾶς τὴν έσκασαν ἡ γυναίκες μας. Νοίκιασαν ένα μαντῶ και άλληλοπαρουσιάστηκαν μπροστά μας, φορώντας το. Έτσι έπεσες και σὺ κι' εγώ στη φάκα. Τὴν πάθαμε και τούς άγοράσαμε τὰ μαντῶ που ζητούσαν. Τώρα πρέπει να μου δώσης τὰ μισά... Κ' οἱ δυὸ πρέπει να πληρώσουμε τις ζημιές... Ἡ γυναίκες μας, καθὼς βλέπεις, μᾶς έστησαν μιὰ παγίδα και μᾶς έπιασαν σαν κουτορνθια... Και σ' άλλα με ύγειαν!

Έδωσα εἴκοσι φράγκα στο Ραούλ, του έσφιξα τὸ χέρι και χωρισθήκαμε σαν κελοί φίλοι μ' ένα πικρὸ χαμόγελο...

ΠΩΛ ΑΣΑΡ

του Λαρέζε, Στάμπι ονομαζόμενος, που ύπηρετούσε και στην Ιταλική κατασκοπεία, τὰ είχε άποκαλύψει ὅλα στους προϊσταμένους του. Έτσι ἡ Μανταλένα συνελήφθη μόλις μπήκε στην Ιταλία μόνη, και για ν' άποφύγη τὸν τουφεκιμό, ανέλαβε να παραδώσει στους Ιταλούς τὸν Λαρέζε, όπως και τὸν παρέδωσε πράγματι δυὸ φορές. Όλα δέ ὅσα είχαν γράψει ἡ Ιταλικές έφημερίδες για τὴν καταστροφή των γεφυρῶν του Πιάβε ήσαν ψεύτικα και είχαν σκοπὸ να παραπλανήσουν τὸν Λαρέζε.

Ο Λαρέζε καταδικάστηκε εις θάνατον. Πέθανε γενναία, καταρώνοντας ως τὴν τελευταία στιγμή τὴν Ιταλία, μὰ κανείς δέν έμαθε ποτε οὔτε ποιός ήταν, οὔτε γιατί μισούσε τόσο τὴν πατρίδα του.